ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

28. listopadu 2006 *

Ve věci C-414/04,

jejímž předmětem je žaloba na neplatnost na základě článku 230 ES, podaná dne 23. září 2004,

Evropský parlament, zastoupený A. Baasem a U. Rössleinem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobce,

podporovaný

Komisí Evropských společenství, zastoupenou J. Sackem a P. Van Nuffelem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

vedlejším účastníkem,

* Jednací jazyk: francouzština.

proti

Radě Evropské unie, zastoupené A. Lopes Sabinem a M. Bishopem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Estonskou republikou, zastoupenou L. Uibem, jako zmocněncem,

Polskou republikou, zastoupenou M. Węglarz, jakož i T. Nowakowskim a T. Krawczykem, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, P. Kūris a E. Juhász, předsedové senátů, K. Schiemann (zpravodaj), J. Makarczyk, G. Arestis, A. Borg Barthet, A. Ó Caoimh a L. Bay Larsen, soudci,

generální advokát: L. A. Geelhoed,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. března 2006,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 1. června 2006,

vydává tento

Rozsudek

1 Svou žalobou se Evropský parlament domáhá zrušení nařízení Rady (ES) č. 1223/2004 ze dne 28. června 2004, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1228/2003, pokud jde o datum použitelnosti některých ustanovení na Slovinsko (Úř. věst. L 233, s. 3, dále jen „napadené nařízení").

2 Smlouva o přistoupení deseti nových členských států, mezi nimiž je Slovinská republika, k Evropské unii byla podepsána dne 16. dubna 2003 (Úř. věst. 2003, L 236, s. 17, dále jen „smlouva o přistoupení z roku 2003"). Jak vyplývá z čl. 1 odst. 2 uvedené smlouvy, podmínky tohoto přijetí a úpravy smluv, na nichž je Evropská unie založena, jež si toto přijetí vyžaduje, jsou stanoveny v aktu připojeném k této smlouvě, který tvoří nedílnou součást této smlouvy (dále jen „akt o přistoupení z roku 2003").

3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1228/2003 ze dne 26. června 2003 o podmínkách přístupu do sítě pro přeshraniční obchod s elektřinou (Úř. věst. L 176, s. 1; Zvl. vyd. 12/02, s. 175) bylo přijato na základě článku 95 ES.

4 Za účelem přechodného odložení použitelnosti některých ustanovení nařízení č. 1228/2003 na Slovinskou republiku přijala Rada Evropské unie napadené nařízení. Toto posledně uvedené nařízení bylo přijato na základě článku 57 aktu o přistoupení z roku 2003.

5 Na podporu své žaloby Evropský parlament tvrdí jednak, že napadené nařízení nemohlo být platně přijato na základě uvedeného článku 57, a jednak, že nesplňuje povinnost odůvodnění stanovenou článkem 253 ES.

6 Usneseními předsedy Soudního dvora ze dne 21. prosince 2004 a 9. března 2005 bylo povoleno vedlejší účastenství Komise Evropských společenství, Estonské republiky a Polské republiky na podporu, pokud jde o první z nich, Parlamentu, a pokud jde o obě další, Rady.

Právní kontext

Smlouva o přistoupení z roku 2003

7 Článek 2 odst. 2 a 3 smlouvy o přistoupení z roku 2003 stanoví:

„2. Tato smlouva vstupuje v platnost dnem 1. května 2004 [...].

3. Odchylně od odstavce 2 mohou před přistoupením orgány Unie přijmout opatření uvedená v čl. 6 odst. 2 druhém pododstavci, odst. 6 druhém pododstavci, [...] článcích 38, 39, 41, 42 a 55 až 57 aktu o přistoupení, v přílohách III až XIV uvedeného aktu [...]. Tato opatření vstoupí v platnost pouze s výhradou a dnem vstupu této smlouvy v platnost."

8 Článek 20 aktu o přistoupení z roku 2003 stanoví:

„Akty uvedené v seznamu v příloze II tohoto aktu se upravují podle této přílohy."

9 Podle článku 21 téhož aktu:

„Úpravy aktů uvedené v seznamu v příloze III tohoto aktu, jež se v důsledku přistoupení stávají nezbytnými, se stanoví v souladu s obecnými směry vymezenými v této příloze postupem a za podmínek stanovených v článku 57."

10 Článek 24 uvedeného aktu stanoví:

„Opatření uvedená v seznamech v přílohách V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII a XIV tohoto aktu se uplatňují ve vztahu k novým členským státům za podmínek stanovených v těchto přílohách".

11 Článek 55 aktu o přistoupení z roku 2003 stanoví:

„Na základě řádně odůvodněné žádosti některého nového členského státu může Rada na návrh Komise jednomyslně přijmout před 1. květnem 2004 opatření spočívající v dočasné odchylce od aktů orgánů, které byly přijaty mezi 1. listopadem 2002 a dnem podpisu smlouvy o přistoupení."

12 Článek 57 uvedeného aktu stanoví:

„1. Jestliže akty orgánů přijaté před přistoupením vyžadují v důsledku přistoupení úpravy a jestliže tyto nezbytné úpravy nejsou stanoveny tímto aktem ani jeho přílohami, provedou se tyto úpravy postupem podle odstavce 2. Tyto úpravy vstoupí v platnost dnem přistoupení.

2. Příslušné úpravy provede za tímto účelem buď Rada na návrh Komise kvalifikovanou většinou, nebo je provede Komise, podle toho, který orgán původní akty přijal."

13 Je třeba rovnou upřesnit, že ačkoliv francouzská verze uvedeného článku 57 naznačuje, že úpravy prováděné na základě tohoto ustanovení musí být provedeny „před přistoupením", uvedené časové omezení se ve skutečnosti – a jak vyplývá z ostatních jazykových verzí – nevztahuje na možnost využít článku 57, ale na datum přijetí aktů, jež mají být měněny [viz v tomto smyslu, pokud jde o totožné ustanovení obsažené v aktu o podmínkách přistoupení Rakouské republiky, Finské

republiky a Švédského království a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie (Úř. věst. 1994, C 241, s. 21, dále jen „akt o přistoupení z roku 1994"), rozsudek ze dne 2. října 1997, Parlament v. Rada, C-259/95, Recueil, s I-5303, body 12 až 22].

14 Výměnou dopisů připojených k závěrečnému aktu smlouvy o přistoupení z roku 2003 si Evropská unie a nové členské státy dohodly „informační a konzultační postup při přijímání některých rozhodnutí a jiných opatření, která mají být přijata v období před přistoupením" (dále jen „informační a konzultační postup"), který stanoví mimo jiné:

„1. K zajištění přiměřeného informování [přistupujících států] jsou všechny návrhy, sdělení, doporučení a podněty, které by mohly vést k rozhodnutím orgánů nebo institucí Evropské unie, dány na vědomí přistupujícím státům poté, co jsou předloženy Radě.

2. Konzultace se konají na odůvodněnou žádost přistupujícího státu, který v ní výslovně vyjádří své zájmy jako budoucí člen Unie a uvede své připomínky.

[...]

4. Konzultace se konají v rámci prozatímního výboru složeného ze zástupců Unie a přistupujících států.

[...]

8. Jestliže po konzultacích zůstanou vážné obtíže, může být tato věc projednána na žádost přistupujícího státu na ministerské úrovni.

[...]“

Nařízení č. 1228/2003

15 Cílem nařízení č. 1228/2003 je, jak vyplývá z jeho článku 1, stanovit spravedlivá pravidla pro přeshraniční obchod s elektřinou, a tím zlepšit hospodářskou soutěž na vnitřním trhu s elektřinou, s přihlédnutím ke zvláštnostem celostátních a regionálních trhů.

16 Článek 6 odst. 1 téhož nařízení zní takto:

„Na přetížení sítě se reaguje pomocí nediskriminujících tržně orientovaných řešení, které[á] poskytnou účinné hospodářské signály daným účastníkům trhu a provozovatelům přenosových soustav. Problémy přetížení sítě jsou přednostně řešeny metodami nezaloženými na transakcích, tj. metodami, které nezahrnují výběr mezi smlouvami jednotlivých účastníků trhu.“

17 Podle čl. 2 odst. 2 písm. c) uvedeného nařízení je „přetížení“ definováno jako „situace, v níž propojení spojující vnitrostátní přenosové sítě nemůže pojmout všechny fyzické toky vyplývající z mezinárodního obchodu požadovaného účastníky

trhu z důvodu nedostatku kapacity propojovacích vedení nebo zúčastněných vnitrostátních přenosových soustav".

18 Příloha tohoto nařízení, nazvaná „Obecné zásady pro správu a přidělování dostupné přenosové kapacity pro propojení mezi vnitrostátními systémy", pod nadpisem „Obecné záležitosti" uvádí:

„1. Metoda(y) řízení přetížení používaná(é) členskými státy musí řešit krátkodobé přetížení tržním, hospodářsky účinným způsobem, při současném poskytování signálů nebo podnětů pro účinné investování do sítí a výroby na vhodných místech.

2. Provozovatelé přenosových soustav, případně členské státy, zabezpečí nediskriminační a průhledné normy, v nichž se uvede, jaké metody řízení přetížení se použijí za jakých podmínek. Tyto normy, spolu s bezpečnostními normami, musí být vydány ve veřejně přístupných dokumentech.

3. Rozdílné zacházení s různými typy přeshraničních transakcí, ať již jde o fyzické dvoustranné smlouvy, nebo o nabídky na prodej nebo nákup na zahraničních organizovaných trzích, se při navrhování pravidel zvláštních metod řízení přetížení omezí na minimum. Metoda přidělování nedostatkové přenosové kapacity musí být průhledná. Pokud existují rozdíly v zacházení s transakcemi, je třeba prokazovat, že nejde o narušování nebo bránění rozvoji hospodářské soutěže.

4. Cenové signály vycházející ze systémů řízení přetížení musí záviset na směru přenosu.

[...]“

19 Uvedené nařízení se podle svého článku 15 použije ode dne 1. července 2004.

Napadené nařízení

20 Slovinská republika, která se v rámci informačního a konzultačního postupu dozvěděla o návrhu Komise, na základě něhož bylo přijato nařízení č. 1228/2003, s odvoláním na článek 57 aktu o přistoupení z roku 2003 předložila Komisi žádost o povolení přechodného období do 1. července 2007, pokud jde o použitelnost ustanovení tohoto budoucího nařízení. Toto nařízení bylo přijato dne 26. června 2003.

21 Po skončení dvoustranných jednání mezi Komisí a Slovinskou republikou předložila posledně jmenovaná Komisi dne 19. listopadu 2003 doplňující vysvětlení k důvodům, z nichž vycházela žádost o výše uvedenou přechodnou odchylku.

22 Za těchto okolností Komise dne 27. dubna 2004 zformulovala návrh nařízení, jehož cílem bylo odložit přechodně použitelnost některých ustanovení nařízení č. 1228/2003, pokud jde o Slovinskou republiku (KOM(2004) 309 konečné). Tento návrh byl založen na článku 95 ES.

23 Napadené nařízení sice potvrzuje uvedený návrh, jehož znění v zásadě přebírá, ovšem Rada toto nařízení přijala dne 28. června 2004 na základě článku 57 aktu o přistoupení z roku 2003.

24 Parlament byl o tomto přijetí informován dopisem generálního tajemníka Rady ze dne 9. července 2004, který upřesnil, že „[s ohledem na] vztah mezi smlouvou o přistoupení a [tímto] návrhem [...] a s ohledem na nezbytnost přijetí [tohoto] aktu včas, v každém případě před 1. červencem 2004, [...] datem, od nějž se použije nařízení č. 1228/2003, se Rada rozhodla využít článku 57 [aktu o přistoupení z roku 2003] jakožto právního základu [...], tedy základu, který nevyžaduje účast Evropského parlamentu na legislativním procesu".

25 Článek 1 napadeného nařízení stanoví, že článek 15 nařízení č. 1228/2003 se doplňuje o nový pododstavec, který zní takto:

„Pokud jde o propojení mezi Slovinskem a sousedícími členskými státy, použijí se čl. 6 odst. 1 a pravidla 1 až 4 obsažená v příloze v kapitole nazvané ‚Obecné záležitosti' ode dne 1. července 2007. Tento pododstavec se vztahuje pouze na propojovací kapacitu, která je přidělována provozovatelem slovinské přenosové soustavy, a pouze pokud tato kapacita nepřesahuje polovinu celkové dostupné propojovací kapacity."

26 Pátý až sedmý bod odůvodnění napadeného nařízení upřesňují:

„(5) Slovinsko prokázalo, že bez přechodného období by měly vyšší ceny elektřiny dovážené z Rakouska nepříznivý vliv na určitá slovinská průmyslová odvětví, která jsou energeticky náročná, a některým výrobcům elektřiny by poklesly

tržby z vývozního prodeje do Itálie. Tato situace by bránila pokračujícímu úsilí dotčených odvětví o restrukturalizaci, a tím i dosažení shody s *acquis communautaire*, které se vztahuje na výrobu elektřiny.

(6) Důvody uvedené Slovinskem opravňují k povolení odchylky. Navíc v důsledku nízké propojovací kapacity dotyčných dvou propojení a vzhledem k tomu, že daná situace se s největší pravděpodobností do 1. července 2007 nezmění, bude praktický dopad této odchylky na vnitřní trh velmi malý.

(7) Odchylka by měla být omezena na rozsah nezbytně nutný z hlediska slovinské žádosti. Proto by měla zahrnovat pouze tu část propojovací kapacity, která je přidělována provozovatelem slovinské přenosové soustavy, a být uplatněna, pouze pokud tato kapacita nepřesahuje polovinu celkové dostupné kapacity."

K žalobě

27 Parlament se na podporu své žaloby dovolává dvou žalobních důvodů vycházejících, pokud jde o první z nich, z nesprávného právního základu napadeného nařízení a, pokud jde o druhý, z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

K prvnímu žalobnímu důvodu

28 Svým prvním žalobním důvodem Parlament tvrdí, že napadené nařízení, které zavádí přechodné odchylky, pokud jde o použitelnost nařízení č. 1228/2003,

nemohlo být platně přijato na základě článku 57 aktu o přistoupení z roku 2003 a mělo být přijato řádným legislativním postupem stanoveným Smlouvou o ES, tedy v projednávaném případě na základě článku 95 ES, který sloužil jako právní základ pro přijetí nařízení č. 1228/2003. Uvedený článek 57 totiž umožňuje pouze úpravy, jejichž účelem je umožnit plnou použitelnost aktů orgánů na přistupující státy, a nikoliv povolení přechodných odchylek těmto státům.

29 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak zdůraznil Parlament, ze znění článku 57 aktu o přistoupení z roku 2003 vyplývá, že toto ustanovení umožňuje přijetí „úprav", které jsou „nezbytné" v důsledku přistoupení, ale které nejsou stanoveny aktem o přistoupení ani jeho přílohami.

30 Jak uplatnila správně Komise, z článků 20 a 21 aktu o přistoupení z roku 2003, které tvoří společně hlavu I, nazvanou „Úpravy aktů přijatých orgány", třetí části uvedeného aktu, nazvané „Trvalá ustanovení", vyplývá, že „úpravy", na které uvedené články odkazují, odpovídají v zásadě změnám, jež jsou nezbytné za účelem zajištění plné použitelnosti aktů orgánů na nové členské státy a jež jsou z tohoto hlediska určeny k trvalému doplnění uvedených aktů.

31 Takové „úpravy" naopak obvykle nezahrnují dočasné odchylky od použitelnosti aktů Společenství, které jsou předmětem článku 24 aktu o přistoupení z roku 2003, obsaženého v hlavě I, nazvané „Přechodná opatření", čtvrté části uvedeného aktu, nazvané „Dočasná ustanovení".

32 Nic přitom neumožňuje domnívat se, že pojem „úprava" by měl mít odlišný význam podle toho, zda je použit v rámci článků 20 a 21 aktu o přistoupení z roku 2003 nebo v rámci článku 57 téhož aktu. Uvedený článek 21 ostatně sám odkazuje na článek 57,

pokud jde o postup a podmínky při stanovení úprav, které tento článek předpokládá, zatímco článek 57, který se vztahuje na úpravy, jež „nejsou stanoveny tímto aktem ani jeho přílohami", naznačuje, že úpravy, které mají být přijaty na základě tohoto ustanovení, jsou téhož druhu jako úpravy, které stanoví zejména články 20 a 21 uvedeného aktu.

33 Krom toho povolení dočasných odchylek s perspektivou blízkého přistoupení je, jak na to správně upozornily Parlament i Komise, specifickým předmětem jiného ustanovení aktu o přistoupení z roku 2003, a to jeho článku 55, a v tomto ohledu je stěží představitelné, že by signatáři uvedeného aktu měli v úmyslu stanovit dvě odlišná ustanovení, aby umožnili přijetí téhož aktu.

34 Je tomu tak tím spíše, že uvedený článek 55 podřizuje povolení takových dočasných odchylek výrazně přísnějším podmínkám, než jsou podmínky, které stanoví článek 57 pro přijetí upravujících opatření. Jednak totiž tento článek 55 povoluje odchylky, jen pokud jde o akty Společenství, které byly přijaty mezi 1. listopadem 2002 (dnem uzavření jednání o přistoupení) a 16. dubnem 2003 (dnem podpisu smlouvy o přistoupení z roku 2003). Kromě toho o takovém povolení musí Rada rozhodnout jednomyslně.

35 Z výše uvedeného vyplývá, že opatření, jež mohou být přijata na základě článku 57 aktu o přistoupení z roku 2003, se v zásadě omezují na úpravy, které mají učinit dřívější akty Společenství použitelnými v nových členských státech, přičemž jsou vyloučeny veškeré jiné změny (viz v obdobném smyslu, pokud jde o totožné ustanovení, které obsahuje akt o přistoupení z roku 1994, výše uvedený rozsudek Parlament v. Rada, body 14 a 19), a především dočasné odchylky.

36 Z toho vyplývá, že takové dočasné odchylky, jako jsou odchylky, které zavádí napadené nařízení ve prospěch Slovinské republiky, jejichž jediným cílem a účelem je dočasný odklad skutečného uplatnění dotčeného aktu Společenství na členský stát, nemohou být kvalifikovány jako „úpravy" ve smyslu článku 57 uvedeného aktu.

37 Pokud jde o okolnost, že některé akty zavádějící odchylky téhož druhu, jako jsou odchylky, které stanoví napadené nařízení, byly přijaty na základě ustanovení aktu o přistoupení z roku 1994 odpovídajícího článku 57 aktu o přistoupení z roku 2003, ta nemůže mít, na rozdíl od toho, co tvrdí Rada a polská vláda, vliv na dosah tohoto posledně uvedeného ustanovení. Je totiž namístě připomenout, že podle ustálené judikatury se nemůže pouhá praxe Rady odchýlit od pravidel Smlouvy o ES, a nemůže tedy vytvořit precedens zavazující orgány Společenství, pokud jde o správný právní základ (viz zejména rozsudek ze dne 12. listopadu 1996, Spojené království v. Rada, C-84/94, Recueil, s. I-5755, bod 19).

38 Z výše uvedených úvah vyplývá, že pokud jde o akty Společenství přijaté po datu podpisu smlouvy o přistoupení z roku 2003, tato smlouva ani akt o přistoupení neobsahují žádné obecně použitelné ustanovení umožňující přijetí přechodných odchylných opatření ve prospěch nových členských států, a že článek 57 uvedeného aktu nelze v zásadě k tomuto účelu použít.

39 Na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, to nicméně nevede k právnímu vakuu. Po podpisu smlouvy o přistoupení z roku 2003, a s výhradou použití zvláštních postupů, které tato smlouva stanoví pro účely rozhodování o určitých typech přechodných opatření, jako jsou například postupy zavedené články 41 nebo 42 aktu o přistoupení z roku 2003, neexistuje totiž žádná zásadní námitka proti tomu, aby byly akty Společenství, přijímané po tomto podpisu a před vstupem uvedené smlouvy o přistoupení v platnost a obsahující dočasné odchylky ve prospěch přistupujícího členského státu, přijaty přímo na základě ustanovení Smlouvy o ES.

40 Na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, totiž taková odchylná ustanovení, která by se uplatnila pouze s výhradou a dnem skutečného vstupu smlouvy o přistoupení z roku 2003 v platnost, nemohou porušovat ani čl. 249 odst. 2 a 3 ES, ani článek 299 ES, podle nichž se akty přijaté orgány vztahují na členské státy, ani čl. 2 odst. 2 a 3 uvedené smlouvy o přistoupení.

41 Jednak se taková specifická opatření, jako ostatně i akty, v nichž jsou obsaženy nebo od nichž se odchylují, uplatní vůči přistupujícím státům až od data, kdy se přistoupení stane účinným, tedy od data, kdy získají postavení členského státu.

42 Dále pak okolností, že čl. 2 odst. 2 smlouvy o přistoupení z roku 2003 stanoví, že uvedená smlouva vstoupí v platnost až dnem 1. května 2004, a že odstavec 3 téhož článku stanoví, že odchylně od této zásady mohou některá ustanovení uvedené smlouvy nabýt účinnosti dříve, není dotčena možnost stanovit v aktech přijímaných nikoliv na základě této smlouvy, ale na základě samotné Smlouvy o ES, podmínky, za kterých se takové akty přijaté mezi podpisem smlouvy o přistoupení a jejím vstupem v platnost uplatní na budoucí členské státy, jakmile dojde k přistoupení.

43 Je třeba naopak poukázat na to, že pokud jde o akty, jež jsou takto přijímány v průběhu období mezi dnem podpisu smlouvy o přistoupení a dnem, kdy uvedené přistoupení nabylo účinnosti, orgány Společenství jsou si velmi dobře vědomy bezprostřednosti přistoupení nových členských států, zatímco tyto státy mají možnost uplatnit v případě potřeby své zájmy, zejména prostřednictvím informačního a konzultačního postupu (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 16. února 1982, Halyvourgiki a Helleniki Halyvourgia v. Komise, 39/81, 43/81, 85/81 a 88/81, Recueil, s. 593, bod 10).

44 V rámci uvedeného postupu tedy budoucí členské státy, využívajíce statutu pozorovatele, který mají v rámci Rady, a díky možnostem dialogu a spolupráce, které tyto specifické mechanismy nabízejí, mohou, jakmile jsou informovány o budoucím přijetí nových aktů Společenství, uplatnit svůj zájem na povolení nezbytných přechodných odchylek s ohledem například na to, že je pro ně nemožné zajistit okamžité uplatnění uvedených aktů v okamžiku přistoupení, nebo na závažné sociálně-ekonomické problémy, jež by takové uplatnění mohlo vyvolat.

45 Díky takovým mechanismům budou moci být takto uplatňované zvláštní zájmy vhodně vyváženy s obecným zájmem Společenství a budou moci případně hrát roli ohledy týkající se zásad rovnosti, loajality nebo solidarity mezi stávajícími a budoucími členskými státy, jichž se dovolává polská vláda.

46 Existence těchto specifických mechanismů, které jsou vlastní uskutečněnému procesu přistoupení, tedy potvrzuje, že takový akt, jako je napadené nařízení, by měl být v zásadě přijat prostřednictvím řádného legislativního postupu stanoveného Smlouvou, a nikoliv v rámci zvláštního postupu, který stanoví článek 57 aktu o přistoupení z roku 2003.

47 Stejně tak nelze připustit argument, který Rada vyvozuje z toho, že bylo naléhavě nutné přijmout napadené nařízení ještě před vstupem v platnost nařízení č. 1228/2003, od nějž se napadené nařízení odchyluje, na základě uvedeného článku 57, a nikoli prostřednictvím spolurozhodovacího legislativního postupu, který vyžaduje mnohem delší dobu, aby bylo zabráněno vzniku právní nejistoty a zásahům do oprávněných zájmů hospodářských subjektů působících na slovinském trhu s elektřinou.

48 Jednak totiž, jak bylo zdůrazněno v bodech 42 až 44 tohoto rozsudku, pokud má Společenství v úmyslu přijmout legislativní akt v průběhu období oddělujícího podpis smlouvy o přistoupení z roku 2003 a její vstup v platnost, informační a konzultační postup může vést k povolení případných přechodných odchylek ve prospěch přistupujícího státu, pokud jde o použitelnost ustanovení aktu, jehož přijetí je takto zamýšleno.

49 V této věci ostatně žádný z účastníků řízení nepředložil údaje umožňující mít za to, že uvedený informační a konzultační postup nebyl řádně dodržen a že slovinská vláda nemohla uplatnit své zájmy v souvislosti s návrhem nařízení, který vedl k přijetí nařízení č. 1228/2003, v souladu s tím, co stanoví tento postup (viz v obdobném smyslu výše uvedený rozsudek Halyvourgiki a Helleniki Halyvourgia v. Komise, bod 15).

50 Kromě toho, jak připomněl Parlament, Rada, jakmile je jí předložen návrh Komise, má v případě potřeby možnost upozornit Parlament na naléhavost, s níž může být nezbytné přijmout konkrétní akt. Spolurozhodovací postup, který upravuje článek 251 ES, totiž nijak nevylučuje relativně rychlé přijetí legislativního předpisu, zejména při neexistenci podstatných rozdílů mezi stanovisky Parlamentu a Rady.

51 Pokud jde o právní nejistotu, která by mohla být případně důsledkem běhu lhůty vlastní obvyklému legislativnímu postupu, lze ji, jak správně uvedla Komise, zhojit pouze přiznáním případné zpětné účinnosti požadované přechodné odchylky, pokud je schválena.

52 V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že ačkoliv zásada právní jistoty obecně brání tomu, aby počátek časové působnosti aktu Společenství byl stanoven na den předcházející jeho vyhlášení, ve výjimečných případech tomu může být jinak, pokud to vyžaduje cíl, jehož má být dosaženo, a pokud je náležitě respektováno legitimní očekávání dotčených osob (viz rozsudky ze dne 13. listopadu 1990, Fedesa a další, C-331/88, Recueil, s. I-4023, bod 45, a Parlament v. Rada, uvedený výše, bod 21).

53 Je třeba ještě poukázat na to, že je zajisté možné, jak tvrdí zejména polská vláda, že neexistence obecného ustanovení v aktu o přistoupení z roku 2003, umožňujícího stanovit přechodné odchylky, pokud jde o použitelnost aktů přijatých mezi dnem podpisu smlouvy o přistoupení z roku 2003 a dnem jejího vstupu v platnost na nové členské státy, a existence pouze informačního a konzultačního postupu za tímto účelem se ze zpětného pohledu ukázaly jako neuspokojivé. Je rovněž možné, že tato okolnost byla důvodem toho, že článek 55 aktu o podmínkách přistoupení Bulharské republiky a Rumunska a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie (Úř. věst. 2005, L 157, s. 203), jehož se dovolávají různí účastníci řízení a jehož předmět je podobný předmětu článku 55 aktu o přistoupení z roku 2003, stanoví výslovně, že pravomoc Rady přijmout dočasné odchylky se vztahuje rovněž na akty orgánů přijaté mezi dnem podpisu smlouvy o přistoupení a dnem přistoupení. Nicméně případné nedostatky, které v tomto směru skrývá akt o přistoupení z roku 2003, nemohou opravňovat k použití nesprávného právního základu.

54 S ohledem na výše uvedené je třeba žalobě Parlamentu vyhovět a napadené nařízení zrušit.

Ke druhému žalobnímu důvodu

55 Vzhledem k tomu, že napadené nařízení je třeba zrušit z důvodu jeho nesprávného právního základu, není namístě přezkoumávat druhý žalobní důvod vycházející z nedostatku odůvodnění uvedeného nařízení.

K časovým účinkům zrušení

56 Rada, dovolávajíc se čl. 231 odst. 2 ES a nezbytnosti zabránit situaci právní nejistoty hospodářských subjektů a investorů v odvětví elektřiny ve Slovinsku, jakož i dotčených pracovníků a podporovaná v tomto bodě estonskou vládou a Komisí, navrhla Soudnímu dvoru, aby v případě, že napadené nařízení zruší, zachoval účinky uvedeného aktu až do přijetí nového nařízení.

57 Parlament zdůraznil, že jeho žaloba se netýká věcné opodstatněnosti žádosti o odchylku podané Slovinskou republikou, ale pouze právního základu, na kterém bylo napadené nařízení přijato, a uvedl, že se k tomuto návrhu Rady nechce vyjadřovat.

58 V tomto ohledu vyplývá jak z návrhu Komise, který vedl k přijetí napadeného nařízení Radou, tak z pátého bodu odůvodnění tohoto nařízení, že toto nařízení bylo přijato s ohledem na to, že Slovinská republika podle názoru uvedených orgánů prokázala, že v případě okamžitého úplného uplatnění nařízení č. 1228/2003 a při neposkytnutí přechodného období požadovaného tímto novým členským státem by bylo pokračující úsilí určitých slovinských průmyslových odvětví, která jsou energeticky náročná, respektive některých výrobců elektřiny, o restrukturalizaci a o dosažení shody s *acquis communautaire* vztahujícím se na výrobu elektřiny

vážně ohroženo. Šestý a sedmý bod odůvodnění uvedeného nařízení nadto zdůrazňují, že odchylka povolená za tímto účelem Slovinské republice byla omezena na rozsah nezbytně nutný z hlediska žádosti tohoto nového členského státu a bude mít jen malý dopad na vnitřní trh.

59 Za těchto podmínek má Soudní dvůr za to, že s ohledem na důvody týkající se právní jistoty a především na nutnost zabránit tomu, aby podniky, jimž má napadené nařízení umožnit restrukturalizaci nebo dosažení shody s *acquis communautaire* vztahujícím se na výrobu elektřiny, trpěly závažnými negativními následky, které by byly důsledkem zpochybnění a přerušení přechodného odchylného režimu zavedeného pro tyto účely uvedeným nařízením, je namístě zachovat účinky tohoto nařízení až do přijetí, v přiměřené lhůtě, nového aktu založeného na vhodném právním základě v návaznosti na tento rozsudek, přičemž však tyto účinky nemohou trvat déle než do 1. července 2007, tedy data, kdy by skončila platnost uvedeného odchylného režimu.

K nákladům řízení

60 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení. V souladu s čl. 69 odst. 4 prvním pododstavcem jednacího řádu ponesou Polská republika, Estonská republika a Komise, jakožto vedlejší účastnice, vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) **Nařízení Rady (ES) č. 1223/2004 ze dne 28. června 2004, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1228/2003, pokud jde o datum použitelnosti některých ustanovení na Slovinsko, se zrušuje.**

2) **Účinky nařízení č. 1223/2004 jsou zachovány až do přijetí, v přiměřené lhůtě, nového nařízení založeného na vhodném právním základě, přičemž však tyto účinky nemohou trvat déle než do 1. července 2007.**

3) **Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů řízení.**

4) **Polská republika, Estonská republika a Komise Evropských společenství ponesou vlastní náklady.**

Podpisy.